

Το αμαρτωλό τουρκοκυπριακό και αποικιοκρατικό 1956

Μια από τις αποτυχίες της σύγχρονης ιστοριογραφίας και της πολιτικής σκέψης στην Κύπρο μετά το 1960 ήταν η ελλιπής διερεύνηση και η απουσία εμβάθυνσης στα γεγονότα και τις μυστικές και φανερές ανθελληνικές επιχειρήσεις των Βρεττανών και των Τουρκοκυπρίων καθ' όλον το κρίσιμο 1956, έτος οριακό για την ανάπτυξη των διχοτομικών σχεδίων και την ενορχήστρωση μιας νεόκοπης δικαιοσύνης. Με βασικό χαρακτηριστικό τη βανανυσότητα έναντι των Ελλήνων της Κύπρου και την ακραία επιείκεια έναντι των μειονοτικών Τούρκων της νήσου.

Η συλληψη του Ιάκωβου Πατάτσου σήμανε την έναρξη μιας σειράς οριακών ενεργειών από τον ειδικό κλάδο και άλλες υπηρεσίες. Πρώτη ήταν η απάνθρωπη ανάκριση του Πατάτσου στον Αστυνομικό Σταθμό του Σεραγίου με συμμετοχή και του Τουρκικού όχλου ως εργαλείου ακραίου εκφοβισμού τόσο του ιδίου όσο και των Ελλήνων της Λευκωσίας.

Δεύτερη ήτο η ανάπτυξη ενός πογκρόμ επιθέσεων κατά των Ελλήνων της Λευκωσίας και των εντός των τειχών περιουσιών τους. Με μακροπρόθεσμο στόχο τον βίαιο διαχωρισμό και την ανάπτυξη όξυνσης και την καλλιέργεια μίσους έναντι των Ελλήνων.

Τρίτη ενέργεια η ανάπτυξη συστήματος ψευδομαρτύρων και προσανατολισμό των μαρτυρών για να ενοχοποιηθεί ο Πατατσος για φόνο και να καταδικαστεί σε θάνατο.

Οι τρεις αυτές επιχειρήσεις ήταν ανήθικες, απανθρωπες και καταστροφικές για τους Έλληνες της Κύπρου και στην ουσία οδήγησαν τους Τουρκοκυπρίους σε μια οδό αυτοκαταστροφής, απομωνοτισμού και αδιεξόδου για τη μειονότητα και τις προοπτικές των άπλων ανθρώπων της.

Το ιστοριογραφικό αυτό κενό αναπλήρωσαν σε μεγάλο βαθμό η έκδοση των πρακτικών της δίκης του Πατάτσου και ο εκτενής σχολιασμός τους με παράλληλη εκτενή έρευνα.